

Arrest

nr. 294 791 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2023, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 juli 2022 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 juni 2023 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam diezelfde dag tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar bij aangetekend schrijven van 22 juni 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2022 werd ingediend en op data van 01.03.2023 en 22.05.2023 werd geactualiseerd door :

[B.G.] [...]

Ook gekend als: [K.G.]

[...]

Nationaliteit: Turkije

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 03.02.2015 een visumaanvraag type C indiende bij de Belgische vertegenwoordiging te Turkije. Deze aanvraag werd geweigerd op 03.03.2015. Betrokkene verkreeg echter wel een visum type C van de Griekse vertegenwoordiging in Turkije, geldig van 20.10.2015 tot 31.10.2015, waarmee zij Griekenland binnen reisde op 20.10.2015. Betrokkene koos er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en nestelde zich in illegaal verblijf. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2015 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit zeven jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2015 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit zeven jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene beweert dat zijn cliënte geen buitengewone omstandigheden dient aan te tonen omdat volgens hem betrokkene onder een uitzonderingsmaatregel zou komen te vallen volgens het artikel 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Hij verwijst daarbij naar het artikel 10, §1, lid 1, 1° dat stelt dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op verblijf voor langere duur kan putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen zou dit mogelijk zijn op grond van het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Betrokkene kan echter niet dienstig verwijzen naar art. 10 Vreemdelingenwet aangezien zij een verblijf aanvraagt op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerm minst erkend door dit internationaal verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Betrokkene dient bijgevolg aan te tonen dat haar zoons naar België zijn gekomen in het kader van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. Betrokkene verzuimt het echter om dit aan te tonen. Hierbij dient ook te worden verwezen naar artikel 15 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Daarin

wordt namelijk het volgende gesteld: "Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellings-overeenkomst putten, voor zover: 1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en; 2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die Er dient te worden vastgesteld dat haar zoons niet voldoen aan de eerste voorwaarde. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst, daar al haar familie zich in België bevindt. Ter staving hiervan legt zij de overlijdensaktes van haar ouders voor, de geboorteaktes van haar zonen, haar huwelijksakte en haar Turkse gezinssamenstelling waaruit blijkt dat zij uit de echt gescheiden is. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 43 jaar in Turkije en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Het feit dat haar ene zoon Belgische nationaliteit heeft verworven en dat haar andere zoon legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij sinds 2015 deel uitmaakt van het gezin van haar zoon, waardoor zij zich ontpopt zou hebben tot betrokken grootmoeder en het gezin kan bijstaan in de huishoudelijke taken. Zij zou ten volle deel uitmaken van dit gezin door onder ander mee in te staan voor de zorg en de opvoeding van haar kleinkinderen. Zij beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van haar sociaal en familiaal leven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar twee meerderjarige zonen en dat zij samenwoont met haar zoon, diens echtgenote en hun vier kinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van

het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op haar hulp in het huishouden en haar zorg voor de kleinkinderen. Echter, met deze verwijzing toont betrokkene niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden of omgekeerd. Het loutere gegeven dat betrokkene mee helpt bij de zorg voor de kleinkinderen en de huishoudelijke taken maakt niet dat haar hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren. De voornaamste zorgfiguren van haar kleinkinderen zijn hun ouders. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan enkel worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). Het loutere gegeven dat de verzoekende partij mee helpt in het gezin van haar zoon, maakt niet dat zij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van de kleinkinderen dat zij als moederfiguur voor de kleinkinderen fungeert. Nu de ouders de voornaamste zorgfiguren zijn van de kleinkinderen van verzoekende partij, blijkt ook niet dat het welzijn van de kleinkinderen geschonden wordt door het gegeven dat de verzoekende partij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Nogmaals benadrukt de Raad dat uit niks blijkt dat de ouders niet in staat zijn om de zorg te dragen voor de kinderen (RVV nr. 274677 van 27.06.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen stavingsstukken voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich niet meer in regel zou kunnen stellen met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op haar jarenlange afwezigheid. Echter, betrokkene laat na dit verder te verduidelijken en te concretiseren. De loutere verwijzing naar administratieve moeilijkheden zonder enige concretisatie is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren. Bovendien stellen we vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een geldig Turks paspoort voorlegt waarmee zij kan terugkeren naar Turkije. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een zorgwekkend reisadvies voor Turkije geeft en stelt dat reizigers waakzaam moeten blijven, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Turkse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar corona betreft, dienen we op te merken dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat alle COVID-19 beperkingen in Turkije zijn opgeheven en passagiers die in Turkije aankomen, hoeven niet langer een bewijs te leveren van vaccinatie of negatieve PCR-testresultaten. Betrokkene kan zich dan ook niet langer op de COVID-19 beperkingen beroepen als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met de politie of het gerecht en dat zij ook in Turkije over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigings-wereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2015 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit zeven jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat zij dus al meer dan zeven jaar in België zou wonen, dat zij zich hier goed geïntegreerd zou hebben, dat al haar belangen zich in België zouden situeren, dat zij hier volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij hier een vast adres en sociale verankering zou hebben, dat zij hier een familiaal en sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij een volledige integratie op alle vlakken zou bewijzen en dat zij één attest voorlegt inzake gevolgde Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 22 juni 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [B.G.]

[...]

Nationaliteit: Turkije

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [K.G.];

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]"

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoekster kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Verzoekster heeft in eerste instantie verwezen naar het feit dat hij als Turkse onderdaan, een uitzondering vormt op de regel dat de aanvraag tot machtiging vanuit het buitenland moet gebeuren (cf. artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag, dat in de schoot van de Raad van Europa is ontstaan (L. DENYS, "Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw.").

Verzoekster dient bijgevolg geen buitengewone omstandigheden aan te tonen om voorliggende aanvraag alhier te kunnen indienen.

Verwerende partij stelt hiervan in de bestreden beslissing dat voornoemd akkoord van toepassing is op Turkse werknemers en dat er, indien men hier als Turkse onderdaan toepassing van wilt genieten, moet aangetoond worden dat de individuele situatie te vergelijken (dus niet identiek) is met hetgeen wordt bedoeld in het akkoord. Verzoekster is hier haar 2 zonen komen vervoegen, die zelf verblijf verkregen hebben op basis van gezinshereniging, doch deze zonen zijn hier wel steeds werkzaam geweest! Deze zonen werken dus op de Belgische arbeidsmarkt als Turkse werknemer (toch 1 van de 2, daar de andere reeds Belg is). In die zin kan de situatie van verzoekster wel degelijk vergel[ek]en worden met het toepassingsgebied van het Akkoord dd. 16.07.1964.

6.

Niettemin heeft verzoekster toch buitengewone omstandigheden aangetoond.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt daarbij het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht

moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

7.

Verzoekster kwam anno 2015 naar België en verblijft thans zo'n 8 jaar onafgebroken in België. Zij kwam naar Europa via een C-visum om haar zonen hier te bezoeken. Daar haar kinderen en kleinkinderen op legale wijze en duurzaam in België verblijven, heeft zij geen familiale belangen in Turkije en besloot zij om hier te blijven. Zo kon het niet aan om terug te keren naar haar eenzame en slechte levensomstandigheden aldaar. In Turkije is zij immers gescheiden van haar man en zijn haar ouders overleden; zij heeft er letterlijk niemand meer (dit werd allemaal aangetoond aan de hand van objectieve stukken).

Intussen zijn we 8 jaar verder en is het verblijf van verzoekster hier steeds gedoogd geweest. Zij ontving nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij woont hier samen met haar oudste zoon, schoondochter en kleinkinderen; deze gezinswoning behoort tot de eigendom van haar zoon en schoondochter.

Tijdens dit gedoogd verblijf heeft verzoekster zich ontpopt tot een betrokken moeder en grootmoeder en zij staat in voor de zorg en opvoeding van haar (klein)kinderen waar nodig, alsook huishoudelijk springt zij veel bij.

Vanuit dit gedoogde verblijf heeft verzoekster zich met andere woorden ten volle kunnen integreren. Zij heeft hier een vast adres en sociale en familiale verankering; dit terwijl zij in Turkije niets of niemand meer heeft – ook niet tijdelijk (en tijdelijk is hier relatief gelet op de lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen).

Haar nu dus de regularisatie van haar verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Door het jarenlange gedoogde verblijf, mocht verzoekster erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door het illegale verblijf van verzoekster zo lang te dogen.

8.

Zoals gezegd heeft verzoekster dus haar privé en familieleven hier uitgebouwd en dit op gedoogde wijze, daar zij het rechtmatig vertrouwen had en mocht hebben dat zij hier op duurzame en legale wijze kon verblijven na het jarenlange gedoogbeleid van DVZ.

Hiertoe legde verzoekster tal van documenten voor bij haar aanvraag (dewelke deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij):

- Bewijs vast adres;
- Blanco strafregister;
- Tal van bewijzen van nauwe familiebanden alhier + het gebrek hieraan in Turkije.

Verzoekster heeft hier dus zijn privé en familieleven uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij erkent deze stukken en familiale banden, doch stelt dat dit geen 'buitengewone omstandigheden' uitmaken. Doch dit getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'.

Verwerende partij hanteert een standaard motivering om elk element af te wijzen als zijnde 'geen buitengewone omstandigheid', waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoekster en het

belang van haar aanwezigheid voor haarzelf en haar familie alhier, het gebrek aan dit element in het herkomstland en dus de concrete omstandigheden in het dossier van verzoekster. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoekster typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekster is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dient te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met al deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoekster. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

9.

Naast haar privé en familieleven, haalde zij het risico op aardbevingen aan als zijnde ‘buitengewone omstandigheid’.

Dat dit een werkelijk en concreet gevaar vormt werd nog maar begin dit jaar bewezen door de bijzondere zware aardbevingen die plaatsvonden in Turkije en aldaar hun tol eisten van duizenden mensenlevens en/of vernietiging van eigendommen.

De regio waaruit verzoekster afkomstig is (zie het vertaalde bevolkingsregister dat werd voorgelegd) maakt wel degelijk deel uit van de getroffen regio! Dit op zich al vormt een buitengewone omstandigheid! Mensen afkomstig uit deze getroffen regio’s hebben zelfs recht op een C-visum om hun familie in België te komen vervoegen!

Ook dit vormt een schending van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, daar het compleet ingaat tegen de eigen gedragslijn die verwerende partij aanneemt!

10.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoekster dient te worden geregulariseerd.

Verzoekster acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoekster werden aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoekster kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) haar langdurig en gedoogd verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) haar concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en privé en familieleven alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in Turkije, ook tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de

rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfs-machtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

11.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Zij verblijft reeds 8 jaar in België en dit op gedoogde wijze. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Zij heeft hier immers een familieleven alsook een privéleven opgebouwd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

12.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen enkele manier wordt gemotiveerd!

Zij verblijft al 8 jaar op onafgebroken en gedoogde wijze in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Zij heeft hier immers een familieleven alsook een privéleven opgebouwd. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen gewoonweg niet wordt gemotiveerd!"

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden

hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken.

Aangezien in voormelde beslissing wordt verwezen naar gegevens die eigen zijn aan verzoekster kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat de motivering ervan een loutere standaardmotivering is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Daarnaast stelt de Raad vast dat ook in de tweede bestreden beslissing het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten. Hij heeft hierbij nader geduïd dat hij vaststelde dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Verweerder heeft tevens, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toegelicht waarom het hoger belang van het kind, verzoeksters gezins- en familielevens en haar gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt allereerst dat zij als Turkse onderdaan een uitzondering geniet op de regel dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet gebeuren. Zij beroept zich in dit verband op de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag en bijgevoegd Protocol, ondertekend te Parijs op 13 december 1955 en goedgekeurd bij de wet van 24 maart 1961 (hierna: het Europees Vestigingsverdrag), en verwijst ook naar het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964 en goedgekeurd bij de wet van 13 december 1976 (hierna: het akkoord van 16 juli 1964).

De Raad merkt op dat artikel 1 van het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“Elk der Verdragsluitende Partijen vergemakkelijkt voor onderdanen van de andere Partijen de toegang tot haar grondgebied voor een tijdelijk verblijf, en staat toe zich aldaar vrijelijk te verplaatsen, tenzij redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden zich daartegen zouden verzetten.”

Artikel 2 van Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“Onder de in artikel 1 van dit Verdrag vermelde voorwaarden vergemakkelijkt elk der Verdragsluitende Partijen, voor zover zulks verenigbaar is met haar economische en sociale toestand, voor onderdanen van de andere Partijen het voortgezet of duurzaam verblijf op haar grondgebied.”

Afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag bepaalt het volgende:

“a) Iedere Verdragsluitende Partij heeft het recht, nationale criteria aan te leggen bij de beoordeling van: (1) “de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden” welke zich zouden kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen tot haar grondgebied;

(2) De “economische en sociale toestand” welke zich zou kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen voor voortgezet of duurzaam verblijf of de uitoefening van op winst gerichte activiteit op haar grondgebied; (...).”

De redactie van de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag maakt duidelijk dat deze verdragsrechtelijke bepalingen geen rechtstreekse werking hebben in de Belgische interne rechtsorde. Deze artikelen behelzen immers slechts een niet nader omschreven verbintenis tot het “*vergemakkelijken*” van het tijdelijk respectievelijk het voortgezet of duurzaam verblijf, en bovendien is in afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag uitdrukkelijk voorzien in de uitwerking in interne regelgeving wat de terminologie “*economische en sociale toestand*” betreft alsook wat de “*de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden*” betreft. De artikelen 1 en 2 van voormeld Verdrag zijn derhalve geen verdragsrechtelijke normen die zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel kunnen worden toegepast in de rechtsorde waar deze regels van kracht zijn, zodat rechtstreekse werking aan deze bepalingen dient te worden onzegd.

Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag.

Daarenboven moet worden gesteld dat het feit dat het Europees Vestigingsverdrag voorziet in de plicht om voor onderdanen van bepaalde landen de toegang tot het grondgebied en het verblijf te “*vergemakkelijken*” hoe dan ook niet zonder meer toelaat te besluiten dat nationale procedureregels die er reeds op zijn gericht vreemdelingen in staat te stellen om eenvoudig een verblijfsmachtiging te krijgen niet van toepassing zouden zijn.

In zoverre verzoekster een beroep wenst te doen op het akkoord van 16 juli 1964, moet worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht heeft verwezen naar artikel 15 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 8 juli 2011). Deze bepaling luidt als volgt:

“Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.”

Voormelde bepaling verduidelijkt derhalve dat er een mogelijkheid tot gezinshereniging bestaat die evenwel slechts van toepassing is op de vreemdelingen die zich in België wensen te voegen bij gezinsleden die in België zijn tewerkgesteld in het kader van het akkoord van 16 juli 1964, en op voorwaarde dat de afstammingsband reeds bestond vóór de persoon die wordt vervoegd in het Rijk aankwam.

De Raad dient in de eerste plaats te benadrukken dat verzoekster een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, en dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een aanvraag tot gezinshereniging. Zodoende blijkt niet dat onderhavige aanvraag binnen het toepassingsgebied van het akkoord van 16 juli 1964 valt.

Daarenboven heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing toegelicht dat verzoekster verzuimt aan te tonen dat haar zonen naar België zijn gekomen in het kader van het akkoord van 16 juli 1964, zodat haar zonen niet voldoen aan de eerste voorwaarde zoals vermeld in artikel 15 van de wet van 8 juli 2011. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij stelt louter dat haar zonen wel steeds werkzaam zijn geweest op de Belgische arbeidsmarkt, zodat haar situatie kan worden vergeleken met deze van personen die onder het toepassingsgebied van het akkoord van 16 juli 1964 vallen. Met dit betoog toont verzoekster evenwel niet aan dat er in casu sprake zou zijn van een hereniging met een familielid dat zijn verblijfsrecht in het Rijk zou hebben verworven doordat hij naar België is afgereisd in het kader en onder de voorwaarden van het akkoord van 16 juli 1964.

Verzoekster kan zich, gelet op het voorgaande, aldus niet dienstig beroepen op de bepalingen van het akkoord van 16 juli 1964 om te beweren dat zij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen.

In ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat zij wel degelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden aannemelijk maakte. Zij benadrukt de duur van haar verblijf in België, het feit dat zij bij haar oudste zoon, schoondochter en kleinkinderen inwoont en helpt bij het huishouden en de zorg en opvoeding van haar kleinkinderen. Zij stelt dat zij zich ten volle heeft kunnen integreren, dat zij in België een vast adres en een sociale en familiale verankering heeft en licht toe dat zij ook over een blanco strafregister beschikt. Verzoekster toont met haar uiteenzetting echter niet aan dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de door haar aangevoerde elementen, waaronder de duur van haar verblijf, haar integratie en banden met personen die in België verblijven, in voorliggende zaak niet toelaten te besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie ingevolge een langdurig verblijf en de aanwezigheid van familieleden, vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Verweerder heeft ook uitdrukkelijk aangegeven dat uit het gegeven dat verzoekster langdurig in het Rijk verblijft niet blijkt dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, en verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat deze vaststelling in casu incorrect of kennelijk onredelijk is. Verweerders oordeel dat een langdurig verblijf en de tijdens dit verblijf opgebouwde banden in België in regel niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de*

aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters verwijzing naar een aantal arresten, waarin wordt aangegeven dat het niet is uitgesloten dat uit een langdurig verblijf en de tijdens dit verblijf opgebouwde banden of uit gegevens die worden aangevoerd ter staving van de gegrondheid van een machtigingsaanvraag een buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid, laat niet toe te oordelen dat het kennelijk onredelijk is om in voorliggende zaak het langdurig verblijf van verzoekster en haar voorgehouden integratie niet te beschouwen als gegevens die kunnen leiden tot het besluit dat zij haar machtigingsaanvraag niet via de reguliere kanalen kan indienen. Verzoekster blijft in gebreke om in concreto aan te tonen dat verweerder enige appreciatiefout maakte door haar situatie niet te beschouwen als een belemmering om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

De Raad wijst er, ten overvloede, nog op dat verzoekster die, nadat de Belgische autoriteiten haar een visum weigerden toe te staan, toch naar België kwam en haar aanwezigheid niet kenbaar maakte ook geenszins kan voorhouden dat haar verblijf in het Rijk werd gedoogd. Aangezien verweerder geen kennis had van verzoeksters aanwezigheid in het Rijk kan er van enig gedogen immers geen sprake zijn. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangegeven dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing in aanmerking had moeten nemen dat zij *“hier steeds gedoogd [is] geweest”*.

Verweerder heeft ook uitvoerig uiteengezet waarom hij het privé- en familieleven waarnaar verzoekster verwijst op zich niet beschouwt als een belemmering om via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Hij heeft hierbij, onder meer, gesteld dat niet wordt aangetoond dat het welzijn van haar kleinkinderen in het gedrang komt wanneer zij dient terug te keren naar Turkije om een visum aan te vragen, dat niet blijkt dat zij intense sociale banden in België heeft en dat niet kan worden aangenomen dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten die door de wetgever zijn voorzien haar privé- en gezinsleven zodanig verstoort dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster voert aan dat zij naar haar gezins- en familieleven heeft verwezen, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerders beoordeling dat geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond incorrect is.

Verzoekster stelt daarnaast dat zij geen familiale belangen meer heeft in Turkije. Zij wijst erop dat haar ouders overleden zijn, dat zij uit de echt is gescheiden en dat haar kinderen en kleinkinderen in België wonen. Zij houdt voor dat zij in Turkije eenzaam is en de levensomstandigheden er slecht zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder rekening heeft gehouden met deze argumentatie en heeft overwogen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst bij wie zij, in afwachting van een beslissing in het kader van haar verblijfsaanvraag, voor korte tijd zou kunnen verblijven. Verweerder heeft daarbij geduid dat verzoekster ruim drieënveertig jaar in Turkije verbleef, zodat haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in haar land van herkomst. Hij heeft ook terecht opgemerkt dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familie- of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd zijn teniet gegaan. Door haar standpunt uit de verblijfsaanvraag te herhalen toont verzoekster niet aan dat verweerders overwegingen kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre verzoekster beweert dat een terugkeer zeer moeilijk of onmogelijk zou zijn gelet op de *“lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen”*, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat verzoekster dit niet als zodanig als buitengewone omstandigheid aanvoerde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder diende geen standpunt in te nemen omtrent elementen die niet als buitengewone omstandigheid werden aangevoerd en het komt niet aan de Raad toe om in de plaats van het bevoegde bestuur te oordelen omtrent het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden. Daarenboven moet worden aangestipt dat verzoekster met haar uiteenzetting inzake de duur van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf ook niet aannemelijk maakt dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat hij uitging van incorrecte feiten of dat hij onzorgvuldig of onredelijk optrad.

Verzoekster betoogt voorts dat zij het risico op aardbevingen aanhaalde als buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet specifiek aangaf dat het voor haar moeilijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post omdat er in Turkije aardbevingen kunnen plaatsvinden. Zij beperkte zich tot de mededeling dat uit een reisadvies van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken kon worden

afgeleid dat de situatie in Turkije voor haar “*zorgwekkend*” is en gaf verder de inhoud van dit reisadvies weer. In dit reisadvies worden de op het ogenblik dat verzoekster haar verblijfsaanvraag indiende geldende regels ter beheersing van de COVID-19-pandemie uiteengezet, wordt, ten behoeve van Belgische toeristen, toegelicht welke plaatsen zij in Turkije, gelet op het risico op terroristische aanslagen, best vermijden en wordt geduoid dat er in sommige gebieden veel seismische activiteit is en bij een eventuele aardbeving de aanbevelingen van de Turkse autoriteiten moeten worden gevolgd. Er wordt in het reisadvies ook vermeld dat de ziekenhuis- en noodhulpstructuren in Turkije over het algemeen van goede kwaliteit zijn en de regels inzake consulaire bijstand worden verduidelijkt. Verweerder heeft verzoeksters verwijzing naar voormeld reisadvies in aanmerking genomen en heeft aangegeven dat het een advies is waarmee rekening moet worden gehouden bij toeristische reizen en dat verzoekster de inhoud van dit advies niet betreft op haar persoonlijke situatie. Verweerder heeft ook opgemerkt dat de in het reisadvies weergegeven regels die dienden te worden gerespecteerd om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan niet langer gelden. Hieruit blijkt duidelijk waarom verweerder oordeelde dat de inhoud van het aangebrachte reisadvies hem niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Door nu te stellen dat er nadat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende een aardbeving plaatsvond in de regio vanwaar zij afkomstig is toont zij niet aan dat verweerder niet de gepaste aandacht heeft gegeven aan enig element dat zij als buitengewone omstandigheid aanvoerde. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar bewering dat zij het risico op aardbevingen op zich als een reden aanhaalde die haar zou verhinderen om een visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. In het reisadvies wordt reizen naar Turkije omwille van het risico op aardbevingen trouwens niet als tegenaangewezen aangemerkt, doch wordt, zoals reeds gesteld, uiteengezet dat wanneer er seismische activiteit is de aanbevelingen van de lokale autoriteiten moeten worden gerespecteerd. Verzoekster poogt in haar verzoekschrift een andere invulling te geven aan een gegeven dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde, maar toont hiermee niet aan dat de eerste bestreden beslissing door een gebrek is aangetast.

In een laatste onderdeel van haar eerste middel voert verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld, zodat ook de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zich opdringt. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat niet kan worden geconcludeerd dat verweerders vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangetoond incorrect is. Verzoekster gaat derhalve uit van een hypothese die zich niet voordoet waar zij lijkt te willen stellen dat de vernietiging van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aanleiding kan geven tot de vaststelling dat een latere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ook door een onwettigheid is aangetast.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel, waarnaar verzoekster ook verwijst, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster toont niet aan dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. Waar verzoekster lijkt te willen aangeven dat zij erop mocht vertrouwen dat verweerder haar aanvraag om machtiging tot verblijf zou inwilligen omdat zij jarenlang werd “gedoogd” gaat zij uit van een incorrecte premisse. De Raad kan slechts herhalen dat een vreemdeling die zijn illegale aanwezigheid in het Rijk gedurende jaren verbergt niet kan voorhouden dat hij werd gedoogd. Een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een onwettig verblijf – wat een misdrijf is – kan ook niet veronderstellen dat hij hieruit enig voordeel zal kunnen halen.

De toelichting van verzoekster dat aan Turkse onderdanen die slachtoffer waren van een aardbeving een visum werd toegekend om verwanten in België op te zoeken laat de Raad ook niet toe te besluiten dat verzoekster anders werd behandeld. Zij verbleef op het ogenblik van de aardbeving waarnaar zij verwijst niet in Turkije en door aan te geven dat andere Turkse burgers een visum konden aanvragen toont zij niet aan dat niet van haar kan worden verwacht dat zij dit ook doet.

Er kan, op grond van de andere beschouwingen van verzoekster, ook niet worden besloten dat enige in voorliggende zaak toepasbare bepaling verzoekster onbekend was of dat verweerder in casu niet standvastig optrad.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoekster recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- De omvang van de banden in de staat;*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf: verzoekster verbleef hier jaren op gedoogde wijze;*

- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat zij dit alles zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten, gelet op het feit dat al haar belangen zich hier situeren! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren (al zeker post corona-tijden)!"

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient in de eerste plaats te worden verduidelijkt dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissingen, die geen einde maken aan enig bestaand recht op verblijf, een inmenging vormen in haar privé- of gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarnaast, zoals verzoekster zelf aangeeft, geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt tevens duidelijk dat verweerder oog heeft gehad voor het door verzoekster aangevoerde privé- en familieleven en heeft onderzocht of deze verdragsbepaling een hinderpaal zou kunnen vormen om te vereisen dat zij naar haar land van herkomst terugkeert. Hij heeft hierbij, met verwijzing naar de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), geduid dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, en dat banden met andere personen slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van deze bepaling indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Hij heeft overwogen dat verzoekster – die jarenlang gescheiden leefde van haar kinderen – met haar verwijzing naar de hulp in het huishouden van haar zoon die zij heden stelt te verstrekken en de zorg voor de kleinkinderen die zij actueel stelt op te nemen niet aantoonde in België afhankelijk te zijn van deze familieleden of dat deze laatsten afhankelijk zouden zijn van haar. Verweerder motiveerde dat het gegeven dat verzoekster meehelpt bij de zorg voor de kleinkinderen en de huishoudelijke taken niet leidt tot het besluit dat haar hulp binnen het gezin onontbeerlijk is of dat zij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van de kleinkinderen dat zij als moederfiguur voor hen fungeert. Zoals reeds gesteld heeft verweerder ook opgemerkt dat niet blijkt dat het welzijn van de kleinkinderen effectief in het gedrang komt wanneer verzoekster moet terugkeren naar Turkije en dat uit niets blijkt dat de ouders van deze kinderen niet in staat zijn om de vereiste zorgen op zich te nemen. Verweerder heeft hiermee uiteengezet geen beschermenswaardig gezinsleven te weerhouden en verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerders zienswijze incorrect is.

Daarnaast heeft verweerder toegelicht dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is en dat verzoekster ter staving van haar voorgehouden sociale banden in België geen bewijsstukken voorlegt, zodat zij niet aantoonde dat zij hier een netwerk van sociale banden heeft dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat de beëindiging van de normale binding met België die is ontstaan gedurende een precair verblijf op zich niet volstaat om een schending van het privéleven aan te nemen, en dat verzoekster niet aantoonde dat de banden die zij met België heeft de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van bepaalde onderdelen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije is uitgesloten.

Daarenboven moet worden gesteld dat verweerder er ook op heeft gewezen dat een beslissing die inhoudt dat verzoekster dient terug te keren naar Turkije om zich administratief in regel te stellen, waarbij de mogelijkheid om vervolgens naar België terug te keren blijft bestaan, in ieder geval niet kan worden beschouwd als een inbreuk op enig privé- of gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Door haar standpunten uit de verblijfsaanvraag te herhalen toont verzoekster niet aan dat deze overwegingen niet deugdelijk zijn.

Verweerder heeft, zoals blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, wel degelijk de banden die verzoekster heeft en beweert te hebben in het Rijk en de impact van een terugkeer naar Turkije bij zijn besluitvorming betrokken en heeft uiteengezet waarom hij meent dat er geen hinderpalen zijn voor een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst. Verzoekster stelt dat het ook belangrijk is

om bij de belangenafweging, in het raam van artikel 8 van het EVRM, te bepalen of de betrokken vreemdeling op het ogenblik dat hij een gezinsleven creëerde al wist dat het voortbestaan van dit gezinsleven onzeker was omwille van zijn precair verblijf. In dit verband kan de Raad slechts nogmaals benadrukken dat, zo er in casu al zou moeten worden aangenomen dat er enig beschermenswaardig gezinsleven is, verzoekster niet kan voorhouden dat zij werd “gedoogd” en dat zij, nadat de Belgische autoriteiten haar visumaanvraag niet hadden ingewilligd, toch ging samenleven met verwanten in België, zodat zij wist of behoorde te weten dat het niet zeker was dat zij steeds bij deze verwanten in België zou kunnen blijven. Door opnieuw verkeerdelijk te verwijzen naar het “gedoogd” karakter van haar verblijf toont zij niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd zag.

Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK